

Č E R V E N 2025

V červnu došlo v Horizontu k smutné a nečekané ztrátě – zemřela paní jedna z obyvatel penzionu. Tento rok přišli o už druhou obyvatelku.

Kromě tohoto úmrtí jsme si připomínali i „narozeniny“. Oslavili jsme 24. výročí otevření Horizontu. Při této příležitosti jsme uspořádali obvyklé zahradní posezení se spoustou občerstvení a muzikou. Bylo to ve čtvrtek 19.6. I zmíněná dáma výročí ještě stihla. Asi na hodinku jsme jí tam přivezli na vozíku a popovídala si se svými Suchdolskými známými.

Velký dík patří klientkám i kolegyním ze stacionáře, napekly na výročí spoustu občerstvení – slaneého i sladkého. A poděkovat musíme i jedné z obyvatel, která zase přispěla svými vynikajícími a oblíbenými koláčky. A samozřejmě i všem kolegyním, které na zahradě vše vzorně připravily a hostům se pozorně věnovaly. Letos laskominy našťestí nepřišly vniveč jako loni, kdy nás hned po začátku spláchla prudká a vytrvalá bouře.

Vše proběhlo v pohodě a lidé se snad dobře pobavili i najedli. I letos se nám o zábavu postarala country kapela paní s kapelnicí paní Čížkovou. Loni je déšť vyhnal po dvou písničkách. Letos hráli skoro dvě hodiny.

V průběhu celého měsíce trvala výstava ve výloze galerie BUBEC v metru na Dejvické, o níž jsme se zmínili v minulém zápise. Až poslední pátek v červnu jsme ji zlikvidovali.

Ve stacionáři nám chyběly po celý měsíc dvě klientky – byly na dlouhém odlehčovacím pobytu. A kratší nepřítomnosti měly i jiné dámy, takže stacionář byl poněkud prořídlý.

Nově začala naopak chodit jedna paní z Jinonic. Dojíždí sem sama MHD, takže chodí jen jednou týdně, a to ve čtvrtek. Ale s ostatními se rychle seznámila. V dětství na Suchdole bydlela, takže to tu celkem dobře zná.

A ještě sem dvakrát přišla jedna paní v pokročilém stadiu Alzheimerovi choroby, která se u ní projevovala značným neklidem a agitovaností. Potřebovala spíš osobní asistenci než skupinovou službu a tu se jejímu manželovi záhy podařilo sehnat.

V průběhu celého měsíce jsme ve stacionáři vyráběli, cvičili, pekli, trénovali paměť, zpívali ... jako obvykle.

A k tomu nám znovu přišla zpestřit program herečka Vendula Křížová a to hned dvakrát. Jednou dopoledne jen pro stacionář. Znovu předčítala z povídek Marka Ebena, ale možná ještě zajímavější bylo povídání „jen tak“. I tentokrát přišla v doprovodu své fenky Helenky, na kterou si dámy pamatovaly a měly pro ni piškoty.

Další její návštěva byla odpolední a byla určena nejen pro stacionář (ale klienti stacionáře se samozřejmě zúčastnili také). Šlo o nabídku seniorské veřejnosti, takže asi polovina byla „přespolních“ (i když šlo vesměs o naše „štamgasty“). Ptali jsme se na její začátky, oblíbené role, oblíbené kolegy a režiséry, na hereckou práci. Jak se změnila během její kariéry, o rozdílu mezi hraním pro divadlo a pro film a o mnoha dalších věcech. Hodina a půl utekla jako voda a pak už se Helenka začala domáhat procházky a pro klienty stacionáře začali jezdit příbuzní. Uvidíme, jestli se s pí. Křížovou ještě uvidíme. Byli bychom rádi.

Beseda s pí. Křížovou byla ale až poslední červnovou kulturní akcí. Když už jsme s ní začali, tak to tedy vezmeme odzadu.

Týden před ní přišel náš dlouholetý oblíbený letní host – ing. Luboš Kálal. Už při jeho loňské návštěvě jsme se domluvili, že se tentokrát bude věnovat Sýrii. Byl tam ještě před dlouhou občanskou válkou. Tehdy byla sice v Sýrii totalita, ale oproti současnému stavu byla v rozkvětu.

V posledním roce se Asada Syřané definitivně zbavili, ale země je zničená a je

otázkou, zda současná islámská vláda bude lepší, demokratičtější a k oponentům tolerantnější, než býval Asad. Pan Kálal nám ukázal spoustu fotografií památek včetně těch, které vzaly za války za své.

Ještě týden před tím přišel nás další obvyklý a vzácný host – MUDr. Zdeněk Susa. Tentokrát nám povídal o své cestě, resp. svých cestách z Prahy na „konec světa“, neboli Finistere, což je nejzazší cíp Evropy ve Španělsku na břehu Atlantského oceánu. Pan doktor je jeden z mála poutníků, který svatojakubskou cestu šel z Prahy. Ale jako vyčerpaný pan doktor ji nemohl jít

naráz. Šel ji po etapách vždy o letní dovolené, a to mezi lety 1991 až 1996. Šel ji ještě v dobách, kdy nebyla tak známá, tak navštěvovaná, a tak komfortně vybavená pro poutníky, resp. turisty. O to byly jeho zážitky dobrodružnější a vyprávění zajímavější.

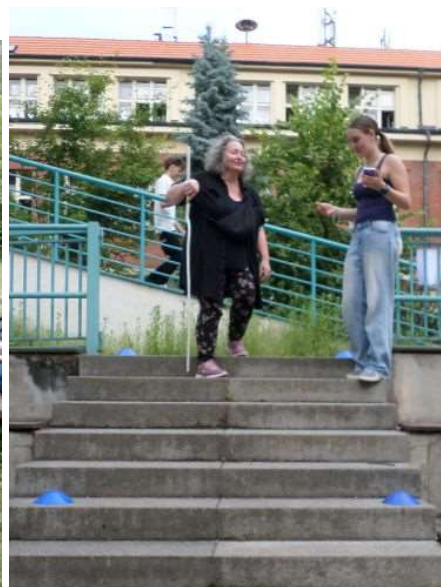
A na samém začátku června nám školní pěvecký soubor Mikeš, resp. jeho vedoucí paní učitelka Eva Benešová, nabídla koncert. Neproběhl ale v Horizontu, nýbrž na Půdě. A nebyl jen pro nás, ale zúčastnili se ho i další suchdolští senioři, např. dámy z KLASu. Na repertoáru byly písně slavných skladatelů. Texty byly ale nepůvodní. Často jejich autory byl Zdeněk Svěrák, takže byly vtipné a roztomilé. Svěží a vtipný komentář měla i paní učitelka Ábelová, která nás koncertem provázela jako moderátorka.

Za zmínku stojí ještě další ročník Handicap Cupu, který jsme už potřetí upořádali ve spolupráci s e ZŠ Mikoláše Alše, na jejímž území se akce odehrávala. Za školu byla pro tuto akci „styčným důstojníkem“ opět paní učitelka Šárka Ábelová.

Jde o „soutěž“ pro děti a seniory v devíti disciplínách za použití různých kompenzačních pomůcek. Cílem je seznámení se s různými pomůckami a různými druhy handicapu, a tudíž pro děti i jakási osvěta a příprava na stáří – na to co s velkou pravděpodobností čeká jejich prarodiče, pak jejich rodiče, a nakonec je samé. „Závodní“ týmy tvořily vždy 2 děti + jeden klient stacionáře, který je doprovázel, ale soutěží se přímo neúčastnil, protože to vše dobře zná na vlastní kůži. Žáci si tedy kromě vozíků, chodítek, berlí, slepecké hole atd. mohli mimo jiné vyzkoušet komunikaci se seniory, kteří jsou vesměs o generaci starší než jejich prarodiče. Což už má určitá úskalí – jako třeba nedoslýchavost nebo poruchu paměti.

Zde nabízíme pár fotek z různých disciplín.

Na výlet jsme se v červnu vydali do Muzea Českých drah v Lužné u Rakovníka. Průvodcem nám byl náš dobrý známý Ing. Kálal, který nás o týden později vzal na výlet do Sýrie. Muzeum je velké – rozhodně jsme ho nemohli projít celé. Ale viděli jsme toho dost. Různé staré lokomotivy, navigační systémy, naobědvali jsme se v jídelním vagónu ze sedmdesátých let.

A viděli jsme vagón prezidenta Masaryka. Byl dělán přímo pro něj. Byla v něm ložnice pro jeho i jeho choť a salonek pro státní návštěvy. Zajímavý je jeho příběh po válce – totalitu přečkal odstavený na nějaké nepoužívané koleji, kde zarostl křovím a všichni na něj zapomněli. Až na toho, kdo ho tam odstavil a ten o něm mlčel a díky tomu nebyl vagon rozebrán a zničen. A

ačkoli byl celou dobu pod širým nebem, tak vydržel. V současné době je ale už radši pod střechou a je ozdobou muzea.

Po prohlídce jsme se ještě projeli drezínou a pak jsme se vydali do pobočky muzea TGM v Novém Strašecí.

Tam se za války našla unikátní keltská socha hlavy, takže většina expozice je keltsky orientovaná. Muzeum není velké, ale je zajímavé a příjemné. A paní průvodkyně byla také moc milá a vstřícná.

